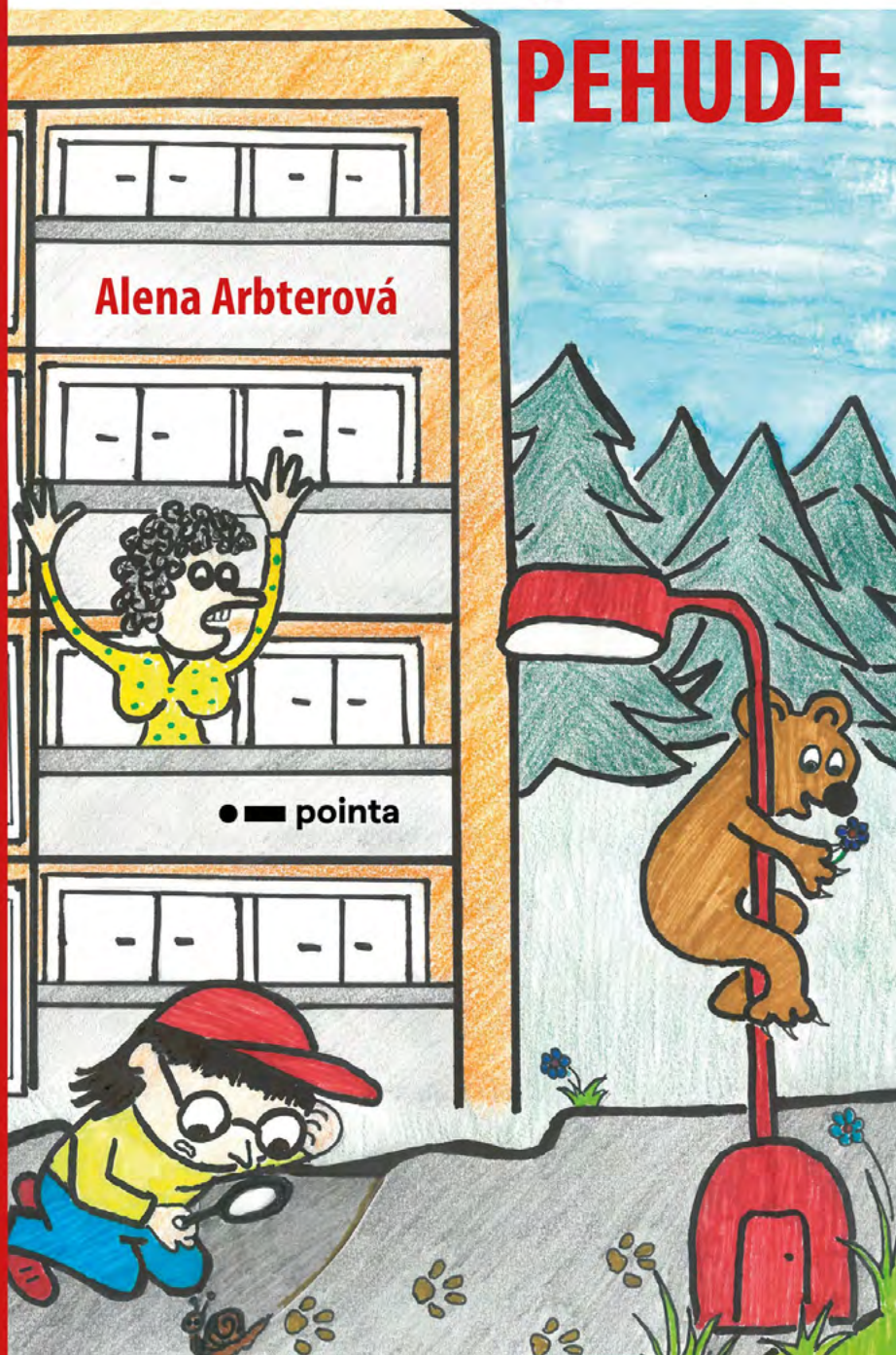

Říkejte mi

PEHUDE

Říkejte mi PEHUDE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● **pointa**

Alena Arbterová
Říkejte mi PEHUDE – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Říkejte mi PEHUDE

Říkejte mi **PEHUDE**

Alena Arbterová

● — **pointa**

JAK TO VLASTNĚ ZAČALO

To byl zase dneska den! No hrůza!

Ale dříve, než vám budu vyprávět dál svůj příběh, musím se představit.

Jsem kluk a je mi 8 let. Jsem přiměřené výšky i váhy, takže prostě normální. Nosím brýle, což by se v období, kdy právě dorůstám v muže, mohlo někomu jevit jako nevýhoda. Na druhé straně jsem byl ale obdařen nadprůměrným IQ, čímž zase oslňuji spolužačky, které dávají přednost inteligenci před neobrejením. Jo a jmenuji se PEHUDE.

Říkáte divné jméno? Jmenuji se vlastně Jirka. Protože ale rád řeším různé záhady a sleduji detektivky, řekl jsem si, že si zasloužím lepší jméno.

Přemýšlel jsem dlouho a nápadů byla spousta.

U všech už mne ale někdo předběhl. Nakonec jsem v dnešní době zkratek a sousloví vymyslel něco hodného mé velikosti.

Hned jsem utíkal za rodiči. Možná přeháním se slovem utíkal, protože byli vedle v obýváku. Postavil jsem se na dobře viditelné místo a řekl: „Vážení rodičové. Ne že by se mi nelíbilo jméno, které jste mi dali, ale ode dneška na něj neslyším. Říkejte mi Pehude!“

„Pehu... Co?“ zeptala se maminka.

„Pehude,“ odvětil jsem, „je to prostě složenina slov. Pe- jako pekelně, hu- jako hustej a de- jako detektiv. Prostě Pehude. Není to paráda?“

Maminka mírně zavrávala a pro jistotu usedla do křesla. Tatínek jen mlčel a koukal. Jistě mu zrovna v hlavě šrotovala myšlenka, proč na něco tak skvělého nepřišel sám. Ticho protrhla až maminka, když řekla: „Vidíš, tatínku, jak to tomu našemu synkovi myslí? Jirko, pojď ke mně.“

„Nejsem Jirka. Zapamatujte si to.“

„Ach ano. Promiň. Pojď ke mně, milý Pehude,“ řekla maminka a objala mne. Jenom jsem se rozhlédl, zda to nikdo nevidí, a přitulil jsem se k ní. Normálně ve společnosti se to nehodí. Mezi lidmi bych se tím totiž naprosto znemožnil. V tomto věku se už přeci chlapi neobjímají a nepusinkují se svými matkami. A když, tak jen doma mezi čtyřmi stěnami. Beze svědků...

Když už si rodina zvykla na mé nové jméno, bylo na čase říci ho také svému nejlepšímu příteli Toníkovi. Jsme kamarádi, co pamatují. Bydlí ve stejném domě jako já a naši rodiče si u kafe

vyměňují rady na naši výchovu již mnoho let. Někdy mám tedy dojem, že bezvýsledně.

Ale zpátky k Toníkovi. Dle jména jste jistě poznali, že je to také kluk. Je starý jako já a chodíme i do stejné třídy. A je to prostě kámoš. Proto právě on si zaslouží tu radostnou novinu o mém životě pod novým jménem slyšet mezi prvními.

„Ahoj Jirko.“

„Ahoj Tondo. Tentokrát ti to ještě odpustím, neboť věřím, že jsi to učinil z nevědomosti. Vícekrát mne ale neoslovuj jménem Jirka.“

„A proč?“ zeptal se udiveně Toník.

„Dal jsem si nové jméno. Říkej mi Pehude.“

Pak jsem mu ještě vysvětlil, co mé jméno znamená, a Toník šel do kolen.

„Ty jó. To je super. Ty se máš. A vaši ti to dovolí?“

„Neptal jsem se. Jen jsem jim ho oznámil. Jsem snad dost starý na to, abych si vybral nové jméno.“

„To je hustý. Já chci taky nové jméno.“

„Tak si nějaké vymysli.“

„Jasně. Už vím. Říkej mi Skotahudejaty.“

„Prosím? A co to jako je?“

„No přece SKOro TAc HUstěj DEtektiv JAko TY,“ pravil Toník nadšeně a mně rvalo srdce, když jsem mu jako nejlepšímu kamarádovi musel říct: „Jsi blbej!“

„Nelíbí se ti to?“ pravil nešťastně a upřel na mne svůj zkroušený zrak.

„Ne, je to fakt dobrý,“ zalhal jsem, „jenom trochu dlouhé. Zkus něco jiného.“